

Sebestény-Jáger Orsolya

Decemberi csoda

Ha megvénülök, majd merengve mesélem:
egy szelekkel futtatott decemberi napon,
négyszer láttam szivárványt az égen,
ahogy ámulva kinéztem más-más ablakon.

Láttam akkor, amint földig hajolt le,
s mögötte roskatag felhők vonszolták a telet,
kint tombolt a szél – és mégis tavasz volt,
vagy talán mondhatjuk úgy, hogy kikelet.

Fénylőre gombolta kabátját az ég,
bár decembert írtunk (épp negyvennégy éve születtem),
s mintha tépelődő szívem simogattad volna,
ahogy szövetséged íve áthajlott fölöttem.

A tiszta lap ígérete

...szinte már el is feleedtük,
hogyan tobzódott köröttünk a nyár:
körkörös zsongás ölelte a fákat.
Már csak ódon falakra írjuk vágynak
megtépett gyolcsát. Tintánk kiszáradt.

Faág karjainak évgyűrűs vonalát
simítsd hát magadhoz szél kezeddél,
ahogy földhöz tapadt, kósza álmaink
ködéből végül kilépjen az ember,

s a bánat a szívben bezárja öklét,
hadd moccanjon a csöndes öröklét,
és fölénk borul a decemberi Ég,
s Te adod: a tiszta lap ígéretét.

Édenkert

Még látod valahol magadban a kertet,
a föléd hajló lombok suhanását.
Asszonyi szemekhez közel hajolva,
még keresed arcukban arcod hú képmását.

Még őrzöd titkait a csöndnek, a szélnek.
S ha nem zakatolnak benned a vágyak,
a kertet bölcsőnek érezed szívedben,
véget nem érő roppant ringatásnak.

Tudom a percet - a legszentebb órát,
amikor vágyasz már az éhező világra,
hogy rajtad keresztül égjenek a fények,
s vigasztalódjék sokak árvasága.

A világ magányát magadhoz öleled,
hogy átadd nekik a reád bízott kincset:
a kincset, amely az életüket menti -
pedig csak egy jászol. Pedig csak egy Kiseded.

Egyszerű Karácsonyi Ének

Az ajtó előtt állva közénk ereszkedett
a fények függönyén a csöndes szó: lehet.

A fa alatt megálltunk, vállunk összeért.
Mennyből jött az angyal, s mi tudtuk, hogy miért.

Majd bontogattuk együtt papírból a csodát,
az emlék metszön tiszta, akár a jégvirág.

*

Felnőtté lettem. Az ajtó túlsó felén
most három kicsi arcon ragyog föl a fény,

s mindenem adnám, hogy érthessék a csodát:
Születésednek evangéliumát.

Serfőző Simon

Istenem!

Hogy szeretett játszani
a taliga,
tologattatva magát
kiszaladni az útra!
A drót összetekergőzni
hogyan szeretett!
Ellenkezett velem:
eldugta a végét,
keressem meg!

Meg-megnyikordult a kapu:
menjek oda hozzá,
ki-be csukódik velem,
csak álljak rá.

A kalapács az alkalmat
várta mindig,
a szög fejére koppintson,
az ereszluk a szelet,
dudorászni tudjon.

A metszőolló alig várta,
hogyan kézbe vegyem,
a gallyakat ijesztgethesse,
a hordó,
hogyan előkerüljek,
őt hődörgessem,
ne másfelé menjek.

A kocsibroncs
hogyan szeretett gurulni,
s a rossz biciklikerek!
Hogyan tudott szaladni előttem!
Istenem,
utolérném-e még?

Legénykéje az időnek

Legénykéje az időnek,
eljutva a fészker végi fáig,
s az árnyék-buckákban tovább,
bölcsőben: mélyedésben
ringattam egy tócsát.

Hónuknál fogva felültettem
dombokra a gyepföldeket.
Lógatták völgybe a lábukat,
harangoztak, mint a gyerekek.

Este a Holdat irányítottam,
fényével anyámnak világítson.
Lépteit hazafelé én vigyáztam:
félelmek ha rettentenék,
a botot rájuk uszítom.

Finta Éva

Séta a beregszászi temetőben

Az égről teljes fényét rám veti
a napgolyó és káprázik szívem
a múltba tántorodnak képei
átkelnek fagyon tűzön és vízen
én sorba rakom őket és viszem.

Milyen volt ifúságom nem tudom
már rég levágta rólam egy szike
a fénylő napba szálltak évei
elpárolgott szemem égő vize
s nem faggatok bogárkát: elvisz-e.

Most sorra járom árva sírotok
ki éltet adott és ki szellemet
az enyészetben csontmalom forog
megőrli mind az elmúlt éveket
így lesz minden csak por és képzelet.

A temető igen modern dolog
folyvást megújul és megváltozik
születnek sírok enyészik a múlt
a kő beton s a márvány is kopik
a lényeg marad benne csak topik.

Pedig halottnak lenni köztetek
lenne értelme és másutt sehol
az ősz ragyog a tarka hegyeken
a történelem körbeszónokol -
volt egy világ mely megvan valahol

Antal Attila

Advent

Ahány áruház
annyiféle karácsony

a még meg sem született fiút
itt elnyúlhatetlen csengettyűkkel
ott negédes rigmusokkal
amott kapatos télapókkal
ünneplik a világmárkák

öntheti ígéretes havát advent
lejátzsza untig
előre minden

jöjj világra titkon gyermek
serdülj fel gyorsan és
teremj itt ostoroddal!

Sivatagi motel

Három terepjárón három vándor
zörren elő az éjszakából.

Sietve esznek, alig hálnak,
s a hajnal már viszi mind a hármat.

Egyik fekete, kettő barna.
Hová rohannak? Tán a Dakarra?

Nézi a portás aláírásuk,
oda se figyelt az éjjel rájuk.

Legfelül ez áll: Caspar Madda.
Melchior Kavad a másik alatta,

az utolsót alig lehet kivenni,
Balthazar Sayf lehet, vagy ilyesmi.

Kint megpirkad. Búcsúzó n kacsintgat
a keréknyomok tükrében egy csillag.

2015-ös bejegyzés egy kolostori Annalesben

Ebben az esztendőben
szétdúlt távoli tartományok
népei kerekedtek fel
s dülöngtek a hajléktalanok
porútjain Európa felé
ahol alkalmasint már
saját magában
sincs otthon senki

Erdei-Szabó István

Templom vagyok...

*Rúzsza Magdinak szeretettel –
az Echo TV Portré műsorának érintettsége okán*

Templom vagyok.
Az Isten háza.
Velem épül
a Mindenség
Anyaszentegyháza.
A Világegyetem
vörös óriása és
a fekete lyuk
bennem szűkül,
s összeáll protonokká,
bozonokká végül.
A Világ maga vagyok,
s magam is Világgá válok,
Isten segedelmével
magamra találok.
A csönd vagyok:
Isten áldott lélegzete,
a virradat áradata
és napáldozat;
minden öröm és bánat
megszentülete.

Inferno

A csodát értetek művelni –
 hiábavaló vállalkozás.
 Belefulladtok a mámor
 bíbor ködébe: ujjé!
 Micsoda önfeláldozás!
 Csak lófráltk a szeretet
 látható s mérhetetlen
 titkos kincsei mellett,
 s isszátok az újratöltött
 méregpoharat: immár
 a végső Idő elközelgett.
 Nézzetek magatokba:
 végül mi marad az üveg alján?!

Hiú kimúlt ábránd csak –
 Istennek se jobbján, se balján.
 Megmérettetik minden szó,
 tett és rejtett gondolat,
 ahogy a múlandóság partján
 a véges hullám a végtelenbe csap.

Vakablak

Valami suhanó árny
 oson álmomon túl,
 viszi a falon át
 sátorkaróját,
 s ronda-rontó
 lopakodó lépte nyomán
 kutyám is fölvonít
 az elsötétített kert
 kopár teraszán...
 Ki volt, s hova lett?
 Csak nézek utána
 a félálom félig
 lehúzott redőnyén
 félvakon,
 akár rommá lőtt
 életem után –
 egy bevert szemablakon.

Légszomj

Menekülnek, iszkolnak
 a Világnaptárról
 lehulló nappalok,
 szökevény esztendőök,
 s az Ég és Isten
 halántékdombjáról
 leszakadó évszakok.
 Kihull az Idő tejfoga,
 míg vékonyul az ózon,
 ki szánakozik a lélekvesztőkön
 hánykódó hajóson?
 miféle lépcsőn bukdácsolunk
 a történelem sötétkamrájában
 légszomjjal küszködő
 Bolygónkon?!

H. Hadabás Ildikó

Pacsirta dala

Madár voltam – láthatatlan –
 ég felettem, föld alattam,
 szálltam egyre, egyre följebb,
 égi csendnek közepébe,
 földi létnek a végére –
 aranyában elmerültem,
 fényességében fürödtem,
 áttetsző lett, ami elmúlt,
 idő, halál, élet, ének
 nap szerette, hold ragyogta
 azt az egyszeri egészet,
 ami voltam, mivé lettem:
 Pitypangremegésű testem
 hang nélküli lobbanásban
 fohász lett e Ragyogásban.

Húsvét

Spirea remeg
 pereg a gyöngy fehérén
 a tavasz halott.

Panasz

Halak ezüstje –
 borzongott egész éjjel
 tükre megfagyott.

Mindörökké

Jázmin illata
 selyem ökörnnyál szálldos
 halott vagy, halott!

Csempeszkopácsi pipitérek

Húsz öregember, így nyár előben
 betölti a kis templomot,
 eltűnődöm, kik itt maradtak,
 s vigyázzák ezt a hit-csodát,
 vajon gondolnak néha arra,
 az idő hogy is megy tovább,
 ha imakönyveik bezárva,
 s némák lesznek a dallamok,
 és a kőfalból kibukó fej,
 apostol arca egyedül
 merengi nézve a sötétet,
 s mormolja azt a szent fohászt,
 - ahogy tette és fel nem adta,
 vagy nyolcszáz esztendőkön át -
Uram, irgalmazz! s majdan
 talán ő látja egyedül,
 hogy templomkerti pipitérek
 fehérre fénylőn felderül,
 ha Boldog Asszony fátyla lebben,
 s csillagos lesz az éjszaka,
 s a nyár előben remény támad,
 húsz öregember után egy,
 aki a pappal imádkozza,
 tíz falu helyett egyedül:
Könyörülj rajtunk, Uram! Könyörülj!

Te bocsáthatsz meg egyedül!

Balázs F. Attila

ima

voltak napok amikor
nem tudtam kommunikálni
senkivel
nem volt az befelé fordulás
inkább zavart
minden emberi megnyilatkozás
depresszió – mondanád
de jó volt a kedvem
elszórakoztam macskáimmal
megmetszettem a rózsákat
könnyed voltam
mint egy akrobata
ki nem ismeri a gravitációt

rozsdafarkú figyelte
minden mozdulatomat
miközben ide-oda szálldosott
a seregélyek felrebbentek
és a távoli gyümölcsfákról kémleltek
te kedves
türelmesen vártál
tudatom rejtett hajlékában
míg befejezem közös imámat
a teremtményekkel

a nagy festő

színpompás őszi táj
olyan mint egy festmény
melyen még nem száradt meg
a festék

a kézre gondolok
mely az ecsetet fogja
és szeretetét színekkel fejezi ki
mert a szavak tökéletlenek
és kevesekhez szólnak

Baka Györgyi

Derű, bor és jelenlét

borozás hármásban Tokajban

könnyed szavaink
 ott lebegnek
 a napfényben fürdő
 kocsmasztalon
 és átható derűvel
 körbefonnak minket
 sugárzó tekintetünk
 által kibomlik a tér
 magasba nyílik versekkel
 vonzások feledhetetlen
 mélyébe merít
 ahol egybeesik
 a középpont
 feltétlen jelenlétünk
 öröme áldásként száll
 körbe-körbe a poharunkban
 gyöngyöző tokaji bor felett

Várom téged

a megelevenülő szél
 szívembe sodorja
 a hajnali harangszót

testem szomjúságtól
 megrepedt földként
 sóvárog fényed után

várom téged

mikor még semmi
 mélységek nem voltak
 te már láttál engem
 mielőtt a mezők lettek
 te már virágoztál
 a beléd simuló alázat
 kikel miként a fű

fészked lehetnék

leheletemmel
 etetnélek mint édes
 égi madarat
 ki szabadon szárnyal
 megnyílt tereimben

bújok előled

játszi könnyedséggel
 rezgő lombok alá
 árok mélyébe, kerítés tövébe
 gyermeki énem átsüt a résen

találj rám

árnyékként vissza

megkerülhetetlen kisebbedésem
nyakamban tábla lóg: senkié

árnyékként tapadnék vissza
gyermekkoromba,
hogy ragyoghasson
menthetetlen bukásom
a rám kövesült elhagyatottság
töredezett csigaházam

bölcsőm nem ringatta
koporsóval sem a csemői tanya vár
kivetettségem volt a világba
a csönd jajkiáltása

gyermeki lelkem mégis itt
gyökerezett, itt repdesett
a virág-szivárványos rétek
aranyló búzatáblák fölött

itt ölelt lélegzetébe, és emelt
magán túl a természet
a bonthatatlan létegyiségbe

x

szeretlenségünk tettei
elfojthatatlan gyermeksírásként
túlnőnek rajtunk

Balázs Tibor

Megérkezés Aquincumba

(részlet)

Aki háromszor légiós

Krisztus után 89-ben
állok a légiós menetben,
itt állok, éppen felavatnak
világhódító árnyalaknak.

Római katona leszek
– súgják halkán az istenek –,
és lészek aquincumi polgár,
kivel a Birodalom jól jár,
erőm ifjonti, és kegyetlen
szűkül egy római isten
bennem – ha egy percig is félek,
gyűlnek körém az istenségek –,
mert Krisztus nincs,
Krisztus még nincs itt,
se fénynyalábként,
se úgy, mint vakhit,
az aquincumi szertartáson,
ahol Domitianust látom,
ő itt az isten, ő a császár,
kiért az óda és a szájzár,
ő itt a minden és a senki,
kiért jó *lenni vagy nem lenni*.

Császár, lettlégyek katonád,
a 6000 közül az egyik,
és nevünk légió legyen,
és *ott essem el én*
a harc mezején,
Segesváron, vagy Doberdónál,
a Don-kanyarban, vagy Temesváron
1989-ben,

a vég felé a történelemben,
épp halált porcióznak ottan,
magyaroknak és románoknak,
lehetsz szász is – s bármi lehettél,
csend vala ott és hó és halál – meg tél,
89-ben Domitianus
légiójában még nem tudám,
hogyan 1900 év után
úgy állok majdan Aquincumban,
Temesvárról elszalajtottan,
menekültként a római,
ki szólani mert, szólani,
és itt állok 89-ben,
Atyaúristen, de melyikben?!
Most szétdobálom kardom, tógám,
s azt is, amit ti biztatok rám?!

Melyik 89 ez? Most avatnak
katonává? Vagy terjesztenek fel
halottnak?

És menekültem, hogy csak tisztán
léphessek egyszer át a Tiszán,
én, a római katona,
Aquincumba jöttem haza.
Féltem én, féltem ott meghalni,
hol a hősi halál is talmi,
ahol az élet csak talált
holmi, és kivágják Apát,
ki a télbe, a semmibe,
hogyan jól csimpaszkodjon bele,
kizsuppolják, kiteszik szépen,
Világosnál, egy erdőszélen.

Húsz év után épp ennyi kellett,
 hogy papírra vessem e verset,
 2009-ben, télen
 vittem Fiam: vittem az éltem,
 Galliába, rohammentővel,
 a doktorokhoz, Galliába:
 bele egy életnyi kosárba.

S Pannóniába visszahoztam,
 vissza, Fiam, egy griffmadáron,
 Air France-madáron hoztam őt,
 legkisebb aquincumi hőst,
 és én, a légió veteránja
 lettem végül kiszuperálva,
 utca kövén leltem helyem,

Krisztusom, Édes Istenem!

Ágacska

Az én apukám légiós volt,
 derék római katona,
 ezt onnan tudom, hogy derék volt,
 mert mosolyogva járt haza,

az apukám kezében reggel
 lándzsa volt, pisztoly, gps,
 harci szekérről intett vissza:
 – Ha megnősz, majd te is jöhetsz.

És aquincumi páncélosról,
 meg úrfregattról sms-t
 küldött, hogy a google-ba üssem
 be ezt a régi szót: „szeretet”.

A facebookon egy Pál apostol,
 (exlégiós!) blogjában látom:
semmi vagyok szeretet nélkül
 az aquincumi retrobálon.

És tart a farsang, meg a party,
 energy-drinkkel a kezemben
 fekszem el egy spéci hordágyon,
 s ezt álmodom én egyre szebben:

Egy ágacska hajolna átal
 az Égbe-ömlő kék Dunán.
 Ez lennék én. Ki átemelne,
 őt lefokoztad... Ave Caesar!
 S hová számúztad az Apám?!

Csontos Márta

Széljegyzetek az üzenőfalán

Minden csupa ismétlődés, csak próbálsz átfesteni a kontúrokat, de belül minden ugyanaz marad, hiába röptetsz tollafosztott madarakat.

Hálót terít mögötted a völgyre a szürkület,beleoldja a színeket a felhőkbe az est, a magasban összekuszálódnak a sugarak, a szél ellöki sziklák fejfáira simuló kezéd.

Valami eredetit akarsz mondani, a történetben előrehozod a zárósortokat, teleportálsz a kezdetet, s *in medias res* lesz máris a végkifejlet. Mindent megpróbálsz, hogy megörökítsed önmagad végre, de csak a negatívban ismered fel létedet, s érzed, a tél sötétkamrája már előhívott, helyet készített neked albumában, s lassan húz magához, míg arcod fekete tulipánja bele nem hullatja szirmait a szünni nem akaró hóesésbe.

Lehetetlenségek

Ha leszakítanád az Eget, saját keveréssel,palettádról már nem tudnád kéken tartani a mennybéli rétegeket.

Ha leszakítanád a Napot, önnön aurád gyenge szikráiból már nem tudnál lángot lobbantani, nem hasznosíthatnád a fény-oldatot.

Ha belocsolnád a sivatagot, nem tudnál védőfóliát húzni fölé, s a megszáradt árnyékok lombjain nem teremnének az ágak magot.

Ha meg tudnád fékezni a forgószelet, a csipkebokor vérző ágain nem akadna meg a szent lepel, s a dombokon túl , nem hallanád az éteri vándoréneket.

Partnerkapcsolat

Lábamban nem csörömpölnek a fémlemezek,
szépen összeszoktunk, csontjaimmal léptek
kollaborációba a szegek. Átmenetileg kivont a
forgalomból a Nagy Leckéztető.

Ruháim ott fekszenek némán a szék támláján
kapaszkodva, - az ingek, pólók ujjaiiban nem
tudom birtokba venni a rejtkehelyeket, pedig
talán visszavinnének az ideák világába, válthatnék
jegyet Platon barlangjába, találkozhatnék könnyű
léptű nimfákkal, görög harcosokkal, látnám Posszeidon
tengerjáróját, s a Nesszosz vérébe mártott hajókötelet

Dianthus virágát tűzném hajamba fogam között
Aphrodité almája ropogna.
Hádész kapujára vaslakatot tennék, s Prométeusz
lángját kölcsönözve kiforralnám a Styx-ből a vizet.

Lábam nehezen mozdul az induláshoz, mint érzékeny
állat remeg a lepedőn, s miközben jogcím nélküli
bérlőként hozzám költözött a fájdalom, varázsbotjával
intett a Mágus, s látni engedte az évgyűrűket.

Bozók Ferenc

Időszonett

Talán akad vigasztalóm, ha félek,
ki néhanap mellém szegődik önként,
ne kelljen így lábon kihalva, tölgyként
borzongva imbolyogni, mint a rémek.

Mivel csekély a létezés, mit élek,
s mivel naponta rázza büszke öklét
reám a szűnni nem tudó öröklét,
matériámban ott szorong a lélek.

Ijeszt a létezés-kaland, ha tényleg
távozni kell az összes földi lénynek.
Az innen és a túl szíven talál.

Karod kitárva tágas űrbe, kérded:
Örökvalót, ha szűnni kell, hogy érts meg?
Mit ér a végtelen, ha van halál?

Szélszonett

Jegyezd a szélvihart. Jegyezd fel ostorát.
A szél akár a szó, oly tarthatatlan, és
sebet gyógyít, vagy épp sebez, miként a kés.
Jegyezd ahogy hasít. Jegyezd az ostromát.

Ha házad udvarát csendben bolyongod át,
s legyint a hűs zefír, a nyári enyhülés,
figyeld: az enyhe lég milyen szelíd, pihés
ha völgybe érkezik feléd a dombon át.

Táncol, s rongál, mégis szerette Bronte, Shelley
pedig nem is lehet a ház falára kenni.
Jegyezd a fűrgő lég ezernyi arcait.

Hajót borít, vagy épp segít sietve menni,
épit, s lebont a puszta lég, bár szinte semmi.
Vagy békedalt susog, vagy vívja harcait.

Csáky Anna

Emlékmű Faludynak

Hajadnak sosem szabtal határt,
így most kiszabadult a térbe,
és örökké lobog, mint a láng,
a Mindenség ölében égve.
Félkörbe hajló szemöldököd
sűrű bozontja sem vékonyul,
szétváló fény és árnyék között
szolgál a végzet sorsodul.

Te vagy tán Isten választott fia,
kínod sarat dagasztott ajkadon:
a mosolynak meg kell halnia
ott, hol a bú ostoroz agyon.
De a szemed holdja ég, ragyog,
tüzeket gyújtott rajta a vágy,
nagy hullámain, mint lány habok,
a fények ömölnek vissza rád,
és lihegő nyári esteken
ha mézet csorgatnak akácok,
te titkon csókolózol esztelen
az örömmel hajnalig, s ha látod,
csupa gyönyört szór a lét elébed,
magadra terítéd dús bársonyát.
Víz meg ég még nem volt sose' kékebb,
mint ilyen ajzott lelki tájon át.

Sosem vágysz a nemlét hűvösére,
örök Múzsád, a halálfélelem
levetkőztet, hullajt jég-kövére,
de te nem vagy előtte védtelen,
mert gögöd, s hogy írsz, iszonyú erőd,
Istentől forró érzékiséget
kaptál, vulkáni tűzzel éltetőt.
Homlokod körül csillagok égnek,
csörögnek, mint aranykoronák,
és rajtuk szenvedélyed lobog át.

Sorsod kárhozott, innen messze űz,
árkolt arcodon árnyék s mélabú,
szemed üvegbokájú lepke-tűz,
sugártáncoló tested fény-falú.
Állsz vad mosollyal dagadt szádon,
melyet összerúgtak haramiák,
holtan is a zsarnok ellen vádlón
rímbe öntöd sok lázadó imád.

Fazekas József

Zengedez

Az est néma ezüstjén
mereng a régi hárs
csend alszik az erdő
sehol a várva várt társ

távoli hófelhő köszön
lila alkonyi paplan
pipál a paraszt a kémény
Jézus-dal zengedez halkán

diószag s ünnep kering
asszonyi szívben titkon
bölcsőben ring a lélek
fénylik a világ egy arcon.

Fütty kéz szó

(feleségemnek)

Két fütty hív
ahogyan madár madarat
s együtt szállnak dalolnak
két fütty hív

két kéz tart
mélységek fölött át meg át
rémíthet rém mégis tovább
két kéz tart

két szó van
mely kizeng s érzem
csak kettőnknek üzen
két szó van

hív tart.

Ki fejtí föl?

Elmúlt a nyugalom
fogytán
a csöndes titkos esték
kialvatlan az élet
a rohanásban
és száműzött a fennség
pedig a fák beszélnek
bajukat elhajladozzák
a még ördöge
lohol velünk
s doppingunk
a kaján arcú tovább

nincs idő társra
gyerekre házra
kötőszavakkal
diskurálunk
az érte miatta neki
mákonyával
oldoz föl
lelki alkonyunk

mert minden napunk
csak egyszeri
és mind más
föf sem cserélhető
titkát
ez őrüf robogásnak
ki fejtí föf
ha már késő?

A napban tündököl

Még én vagyok
dolgok várnak rám
gondjaim kezemben
s nem lődörgök az utcán
imákban panaszlom
csak ennyit tettem
mert volt idő
magammal elhitetni
csak ennyi kell

még én vagyok
egyedül öltözködöm
nyílnak ujjaim
araszolok a nagy körön
veled mondom
bele a világba
az ámulat a látszat
minden balgaság ára
vagyok
darabjaimban is együtt
mint a kirakott legó
egy kicsit már elnyűtt

s nem homályosul
arcomtól el a tükör
a szívem könnyű
a napban tündököl.

Százajkú baj

Már semmi
sem ér semmit
már nincs
minek hitele
dominóvár a
fölszántott idő
a csodákat eladtuk
rég hitelbe
az út megtelt
és nincs szeráj
elsöpri gátját
a százajkú baj
bolondra ordítja
magát mindenki
de nem hagy alább
a zivatar
hely pedig lenne
a széles nap alatt
békesség gyomlálta
jószagú hely
de nem fér meg
szándék nélkül
a lélek
míg szájban kés
a kézben
véres kehely.

Olasz Valéria

Zsoltár

Én szeretem az életet Uram
bár néha veszekszem veled
bosszant hogy láthatatlan vagy
s csak Te láthatsz engemet.

Vakon és süketen fordulok feléd
szívesen írnék hozzád levelet
akár divatos e-mailt
ha megadnád földi címedet.

S te válaszolhatnál
hogyan oldjam meg ezt meg azt
úgy érzem néha teljesen
magamra hagysz.

De jobb is így talán
tudom gondod világrengeteg
érezem mikor a föld
haragodtól megremeg.

Mea culpa hát Uram
bizonyítod jelenlétedet
jut nekem is rád időm
bevallom én is féltelek.

Szeretem az életet Uram
magamat is benne
s ha pihensz néha egy kicsit
bezárlak a csendbe.

Advent idején

Lenéz a Hold,
ámul a téli éjen,
még nem fagyott,
ég hullajt hópihéket,
és tiszta az álom.

Száll e tájon
vágyteli sóhaj némán,
dudorászón,
s ártatlan fénnel néz ránk
a gyöngyszemű reggel.

Jő' december,
üzen adventi széllel,
küzd az ember
téellel, hófehér dérrrel,
s Messiást vár újra.

Vízum nélkül

Vízum nélkül is odatalálok
 behunyt szemmel is odatalálok
 ahol szívem kifeszítve
 ahol álmom megmosdatva
 ahol lelkem felmutatva
 ahol útnak nincsen vége
 valami testtelen vidékre

vízum nélkül is odatalálok
 de még várok de még várok
 hogy angyalok segítsenek
 dobogó szívre hajolni
 felhőtlen égben
 álmom megmosdatni
 lelkem az egynek megmutatni
 aki majd aki majd
 nem fordít vissza
 viszonzni aki tudja
 nézésemet
 s látva lásson
 vízum nélkül
 várva várom.

Szerelmes zsoltár

Több vagy nekem
 mint várakozásba
 imádkozott kedves.

Te vagy a csend
 a titkos áhítat
 mit a nappal zaja
 fénnel átítat
 távolban létező földi lény
 ki éveket éltél
 lelkem mér földkövén.

Valaha láttalak már
 - egykor volt idegen –
 amikor bűnbánatos
 gondjaimban
 rám vigaszt pazaroltál
 s lettél reménység-oltár kit
 majdnem elveszítettelek.

Az idő engem feloldozott -
 olykor némán imádkozom
 ha eszembe jutnak
 a veled töltött órák
 te küzdelmemben
 reménység-oltár
 fényesítsd meg jövőbe
 néző szemem
 éjjelek tisztítótüzed
 mert hiányodat
 kínnal szenvedem már
 legyél életemnek
 lényege hús-vér elevenen
 áradjon át lelked lelkemen
 mindörökkön örökké
 ámen.

Oláh András változó

kuporogsz kedvesed ölmelegében
mint nyárban a fény – észrevétlen –
szavakat őrzöl miként partjukat
a Tarn fölött ívelő karcsú hidak
könyörögd vissza a tikokat
mosolyogj értem mint álmunkra
a nyártól őszig nyújtózkodó nap
ki a folyó lúdbőrző vizébe kap
és szivárvánnyá görbíti
hegyek fölé röppenő sóhajod
s bár a remény lába elkopott tövig
nyiss néha ajtót nekem s én
szemed tükrében mindig ott leszek

[tépelődésed]

tépelődésed megfojtotta az időt
gyáván mozdult a kilincs
s elveszett örökre ami nincs

béklyóban

fojtó ölelésem álmodon átoston
béklyóban túszként heversz a vánkoston

tested lángoló vádirat – póre –
nyomban meg tudok örülni tőle

törékeny válasz vagy: nem zúzlak össze
szomjas szavadat szürcsölöm vörösre

sikítasz: nem tudlak csendre inteni
lázadat a kéj még élesebbre feni

száritkozik bennünk a kannibál-mámor
már csak didergő tested takar be s ápol

suttogó álmaink könnyekben áznak
magunkká öleltük a remegő vágyat

Sipos Erzsébet Máraihoz

Láthatod égi szemekkel, ide jutottunk

Mint igazságtalanul megvert kutya,
szűkölve, nyögve bújunk be ebbe a
kis hazába, mert minden oldalról
rúgnak az oldalába

A nyelv összeköt, mint növényt az inda,
de folyton taposnak rajta,
naponta, ezrével
idegen talpak
S mi, akik itt maradtunk, védjük ezt a
maradék portát,
de nyelvünk léckerítéseit szanaszét hordják...

Prófeciád beteljesült?

Itt már csak team van, nem csapat,
és eldobod az agyad egy perc alatt,
és projekt, projekt...
A klasszikus átírva, szájbarágva,
s különben is, kit érdekel
ott Angliába,
hogy Szondi két apródja mire vár
Emlékeik mint szent királyaink csontja,
összetorlódva, egy halomba dobva,
és már nem tudni, ki volt itt úr és szolgál

Ócska és avitt lett Arany szava?
és Wass Albert vas akarata,
és valóban szétporladt a szó, haza?
és hiába volt Damjanich utolsó sóhajtása,
Mansfeld kettétört ifjúsága,
s a körömtépettek iszonyú ordítása...?
Hiába volt?

Talán jön egyszer egy Julianus barát,
ki felkeresi ezt az őshazát,
őrizzük meg szent ábécénket,
hogy neki adjuk át.

Visszanéző

Minden apró levélben még nyár van,
s mi hullunk vele az őszi
sárgult ájulásban,
s a hársfák apró filtereit
kioldja az eső...
S egy nagy bögre tea lesz a táj,
párologva, ködbe burkolózva,
torkunkon elszorulva,
sírásba fullad köröttünk a nyár.

Kerék Imre

Őszi szonett

Ragyog az égbolt szilvakéken.
A fákról sárga lomb esőz.
Ködök pipálnak a hegyélen.
Arany-ingben sétál az ősz.

Forr már a must a pincemélyben.
Beszélgetni betér a csősz,
dícséri az új bort serényen,
telt pohár mellett elidőz.

Vadludak rekedt riogása
nyilallik az alkonyi tájba
viola-fellegek alól.

Dühödt szarvasok öklelőznek,
agancsuk mérve: melyikük erősebb.
A völgyből nyáj kolompja szól.

Borsos Miklós: Vénusz születése

Diadallal magasba ívelő
feszes csípők, hóragyogású tompor –
amint lucsoktalan-tisztán elő-
bukkan a szétnyíló tengerhabokból.

Egry József: Öböl madárral

Szétnyitott - kagyló - alakú
part páros karéja mögött
két domb egymásba lüktet

vitorlát bont a fény
a tó rángó izomkötegei
partnak feszülnek

nádizenéből suhogó
sás közül figyel egy madár
karcsú törékeny alig látod

parányi pont a mérhetetlen
mindenség erővonalai közt
mégis e gyönyörű
színjáték érte van csupán

féllábon áll
szűri szemén át
a lélegző világot

Új dimenziókba

nem csak a megnyíló test öntudatlan
virágot bontó örök-egyszeri
csodája nem csak a vággyal telített
szervek megszólaló hangszerei
de ami kettőnk közös örömén túl
az elérhetőnél egy gazdagabb
világba lendít új dimenziókba
múlhatatlanabb cél felé mutat

Lőrincz P. Gabriella

Ősök

Az apák szürke
Zakóban járnak
Ha dolgoznak
Feltűrik ingujjukat
Hogy ne zavarjon munka közben
Erős kezükben a családi béke

Az anyák kötényt hordanak
Lisztes kezüket abba törlik
Meg a mocskos gyermekarcot is
Kezeik gyógyítanak
Minden sebet

A nagyapák kalapban járnak
A biciklit tisztán tartják
És nem vágynak már jobb világra
A nagymamák fejkendősek
Minden ráncuk egy ima
Beleöszültek az aggódásba
Görcs kínozza fáradt testüket

Úrvacsorázni kendőben megyek
Bámulnak
Nem tudják a suttogók
Hogy tanítást követek

Nyárutó

egyre távolodik Tihany
a cápafelhők
habok közé estek
vitorlások
mint kecses hattyúk
ülnek a vízben

a rózsaszírmok
szertefoszlanak
nincs már
mi megállítaná
a hajlott hátú nyár zokog
kopár őszbe indulunk

a fényes csillagok
nem most születnek
csak elbúcsúzni maradt idő
a platánokból átölelni egyet
és szívberejteni egy múlt újabb nyarat

Matematika

vannak akik ismerik a számokat
rideg méltósággal
válaszolnak bármire
a mindenség matematikája
a bőrük alá van róva
varázslat hitek és tévhitek nélkül
mindent megoldanak
ők nem szaggatnak fölöslegesen sebeket
tudomásul vesznek és kijelentenek
nem irigylem de csodálom őket

én nem tudom hogyan kell
jól élni
sosem értettem az egyenleteket

Koncsek József

János

Kiskarácsony, nagykarácsony,
kisült-e már
...a kalácsom?

Az.
Nincsen.
Nincsen kalácsom.

Neked sem?
Hozzád beszélek.

Olyan megfoghatatlan a lélek.
mely eggyéfogja a világot.
és újra-újra eltörik.

Az ember összegyűjti a cserepeit.
illesztgetjük,
arcunkat is megláthatjuk benne,
nagy hasadás fut a szájam sarkától.
ezért görbült le a mosolyom.

Mint egy kardcsapás. Föl a homlokomig.
Elnézegetem az arcomat
Nézd te is.

A saját arcodat is nézd meg.

Egymás arcában talán
még épnek láthatjuk magunkat...

János szavai sugalmazódnak:

“Írd le hát, amit láttál,
és ami ezután történik.”

Kárhozat emléke

Hasadnak drága üstformája,
csípőd és a tomporod
több gyönyör boszorkánykonyhája,
mint gondolod.

Az idomokba szakadt vágyak
újulnak, újra felhevült
szarvas vágyaim kívánnak
készületlenül.
Így arcod nő e kárhozatban,
a szemed, a szád, a homlok is
ébred már, hogy szakadatlan
boldogíts.

Hiszen - mára – asszony volnál,
kigörccsölt ritmus, tétova
pörgetett gyöngysor, vasoltár,
mosolyunk mélyfoka.

A tüzes asszony beszél

Olyan daccal jössz végig az utcán,
mint amikor még naponta voltam asszonyod
Ledobod a göncöt, nem szólsz-
Nézd, itt van az orgonabokor az ablakomnál
Szeretem a nagy fürtöt a tenyeremre venni
Arcomhoz is érintgetem.
Olyan fürtös.

Mit állsz ott magadban?
arcomhoz is érintgetem ablakomnál.

Marković Radmila

Ne vess!

Tervekre, vágyakra acélhálót sző a lét,
szövőszékén csattog a vetélő, ide oda jár.
Ígéret földjét már régen elnyelte a világ.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Huszonegyedik század kezdetén, ez a
kék bolygó háború zajától reszket, remeg.
Nem golyó hasítja át a szennyezett eget,
most embereket, népeket áldoznak fel.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Huszonegyedik század kezdetén
Ifjakkak jövőtlen a jövő, az
ész és a mesterség semmit sem ér.
Aki hazát vált, lelke hontalan.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Hérom haza ege alatt megvénültem
Magyarország, Jugoszlávia, Szerbia,
de otthont én egyszer sem cseréltem.
Ne vessetek, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Az elsőre gyermek voltam, nem emlékszem.
A másodikban felfelé ívelt az egyszerű élet.
A harmadikban milliárdos nincstelen lettem.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Rogyadozó házakban csapok csepegnek,
repedezett falakról hullik a vakolat,
dudva növi be a nincstelenek küszöbét.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér

Tervekre, vágyakra acélhálót sző a lét,
szövőszékén csattog a vetélő, ide oda jár.
Ígéret földjét már régen elnyelte a világ.
Ne vess, kérlek! A sírás semmit sem ér.

Új ruhám

Jó vagy rossz változások ölelnek,
leperegnek rólam, mint a homokszemek.
Akár szépek, akár megoldásra várók sürgetnek,
szűk az idő, kevés a gyorsaság, a tett megfeneklett.
Most felveszem a legszebb ruhám,
tükör elé állok, megsimítom ráncaim hadát.
A fene vitt volna el benneteket!
Csúf vagyok, pedig az enyéme
nevetnek ezen. „Ne nézz a tükörbe!”
Mi sem a tükörképedet öleljük, hanem téged.”
Nem tagadom, a hiúság azért bujkál bennem.
Nincs mi tenni! Bele kell nyugodni:
ráncaim hadába,
harmadik fülembé,
jöhet a szemüveg,
kificamított térdem a ráadás,
de rajtam a legszebb ruhám.

A bánat illata

A bánat illatába burkolózó életből
kilép a mindennapok szürkesége,
mint szeplő tavasszal, úgy sokasodik
a derűs hajnal, amit fölvált a sötét éj.
Kavarog, kering a vaksötét,
a kétség és remény,
az édes csók a keserű pirulával.
Egy fekete hajtincs gyorsan fehérre vált,
bevilágít ajtót, ablakot, szobát,
de nem érzi a bánat illatát.

Nyilas Atilla

Hitvesi tételek

(„Az ékesszólásról” című műből)

I.

Köszönöm, hogy megvártál.
Pedig választhattál volna férjet
az utánad ácsingózók népes táborából,
például ahogy maguk nevezték, a beléd
„Reménytelenül Szerelmesek Klubjából”.

II.

A hetediket éjjel leltem,
övé most már minden éjjel,
övé fekete palástja,
övé gyémánt koronája,
és ez most már mindig így lesz.

III.

A régi gyönyörűek mind megfakultak,
az is, aki akkor meg sem született még,
huszonhét éve, hogy először láttalak,
de a te szépséged töretlenül ragyog –
mert eredendően, belülről vagy szép?

IV.

Nem kérdezem, hogy megbántad-e –
tudom, ha igen, úgyse mondanád meg.
De szeretném, hogyha tudnád:
ha tudnám, hogy egészen addig...
de minek mondom, hiszen csak tudod.

V.

Sokáig nemigen vettem le,
de balesetveszélyes lehet, vagy megsérthetek vele valakit,
és ma a gyerekek esti masszírozása után
a bal kezemre húztam: újra jegyes lettem,
most magamat jegyeztem el — megint veled.

Fecske Csaba

Ady Endre: Utolsó, átkozott ének

Vad csók-csatákban csatároztam,
Sok asszony-ölben elvéreztem.
Voltam Valaki, dús kincsű bárd,
Író voltam, költő voltam:
Ezeket néha eltévesztem.

Bús nőtényekkel víttam hősleg,
Voltam Valaki, Bandi lettem,
Sorsát káromló élet-özvegy,
Agglegény, aki mégis nős lett.
A sors-vadonban eltévedtem.

Nékem ősi jussom az asszony.
Az életem vad szerelem-tusák
Kemény voltam, az árgyélusát!
Voltam valaki, Bandi lettem.
Már ég a tűz, hogy elhamvasszon.

Vad csók-csatákban csatároztam,
Bús nőtényekkel víttam hősleg,
Voltam Valaki, Bandi lettem,
Agglegény, aki mégis nős lett.
A sors-vadonban eltévedtem.

Népek fiai

Lett

Egy lett
ahogy megszületett,
lett lett,
bár kicsit nyeszlett.

De tehet-e arról
ez a nyeszlett kis lett,
hogy egyből lett lett?

Észt

Egy élelmes ész
kétszer állt sorba,
mikor osztották az ész.

Jakut

Mérges a jakut,
bevágták előtte a kaput.
Ez mindig eszébe jut,
hát rosszkedve akut.

Burmai

Búslakodik a burmai,
éhesen bögnék barmai,
elapadt tehene teje,
ezért hát őt feji neje.

Nyelvrokonaink

Rokonaink mindenáron,
a finnek ugor ágon.
Jó nagyot ugortak
az Uraltól idáig,
s lettek finnek, magyarok.
Útjuk másfelé kanyarog.

Vidám városok

Sárospatak

Trapp-trapp, Sárospatakon
patkó van a patákon,
csizma meg a bokákon,
nyikorog a butákon.

Eger

Ódon házacsókák felett
álmos harangszó lebeg.
Ha jönnek a kispapok,
lányok nyitnak ablakot.

Szeged

A paprika Szegeden
útszélen is megerem.
A halat a bográcsból
fogják, nem a Tiszából.

Debrecen

Nagy, lapos város Debrecen,
síkságon épült, nem hegyen.
Itt élt hajdan Csokonai,
és felmenő rokonai.

Miskolc

Szép város Miskolc, itt lakom,
a tizediken *kis* lakom,
ha kinézek az ablakon,
az egész várost láthatom.

Nyíregyháza

Tirpák város Nyíregyháza,
takaros mindegyik háza,
legszebbik a Városháza!
Ott megy föl az ügyfél láza.

Pécs

A Tettye partján épült régen,
a rómaiak idejében.
Jártam egyszer én is Pécsett,
hol a lábam félrelépett.